

ЛІСТЫ НА ШЛЯХАХ ПЕРАМОГІ

З ФОНДАЎ ДЗЯРЖАУНАГА МУЗЕЯ ГІСТОРЫІ БЕЛАРУСКАЙ ЛІТАРАТУРЫ

25/8/43г. З дзяржавайшнім
Марыі Мікалайчы!

Вам кінчыць не зможе сказаць, чым чи-
меш, чыому які ўсе ёсці в Вашіх руках
не было засеканы, да чым які засеканы
засеканы. Здзіснілі Марыі Мікалай, то
это не моё час. Галохое міністэрство
несколько дніў, якіх я рас-
пілаваў с вакцінічнай службай Віленскай
рэспублікі.

Ордэнам т. Красной Звезды, сам
он ўважае засеканы, будзе я и вы
може засеканы.

О Вашага то не бываючыят.
Надберег, Віленскі в. бяскоўскага
вас и спіччыце, чы Ваша ёсці
веснічаны.

Давыд сюды з усімі чым які
напішыць большую і відхільную
міністэрства ўсе адрэс рабочему на
адміністраціі. Но аддае сообчыц, чы то ёні
мінчукі. Но здзіснілі и пошукале,
а рэйтуцца. Напішыць чым чын гэта.
Лібакову, котрага то вініло засеканы
нічым. Напішыць пісціцае-
ши ўсі деталі. Я чым чын посо-
блішчую Васі. Обязавалася. Напі-

шчукі, якім чым чым. каманды №
нас. Бяскоўскага за роцікі и
більшы. Я Вам здзіснілі сказаць,
чым засеканы. Ваша напісці.
С Вашага, все в першым, чы
толькі и засеканы, будзе хорызъ,
перыду і будзе и че ёні рабочі,
веснічы. я частыно альбо чыноты
міністэрства сэбе каманды
брнічы чын, чы засеканы. Нескінчаны
Віносілі Ваші. Альбо и

Ваші міністэрства.
Позашто Ваша скора будзе
засеканы, то які не могуць.
Что. Суператэ скора, савоюшчыць
Чему. Бяскоўскага и скора будзе
освіе.

Давыд Дзяржавайшні. Гішкі
дзе будзе як отысніць.
Пішыць спіччыце.

Марыі Раму, які Ніколай.

Марыі Раму: Масленіцкі абшт. г. Бабруйск
Лібаков ул. дом 15. Романіч
чын Мельнікав
Ніколай Родзевіч.

ДМБЛ КП40583

7833591

ДРУКУЕЦЦА ЎПЕРШЫНЮ

Ліст Мікалая Мельнікава Марыі Карпавай. 25 кастрычніка 1943 г.

Працяг матэрыялу на с. 42.

ЛІСТЫ НА ШЛЯХАХ ПЕРАМОГІ

З ФОНДАЎ ДЗЯРЖАЎНАГА МУЗЕЯ ГІСТОРЫІ БЕЛАРУСКАЙ ЛІТАРАТУРЫ

“ХУТКА ВЫЗВАЛЯЕЦЦА НАША БЕЛАРУСЬ...”

ЛІСТ МІКАЛАЯ МЕЛЬНІКАВА МАРЫІ КАРПАВАЙ

25/X 43 г.

Здравствуйте,

Мария Михайловна!

Вы, конечно, не знаете, кто Вам пишет, потому что мы с Вами раньше не были знакомы, да и сейчас знакомы заочно. Зовут меня Николай, но это не главное. Главное то, что всего несколько дней, как я расстался с Вашим мужем Владимиром. Вы, видимо, очень беспокоитесь о нем и переживаете, это, конечно, в порядке вещей, потому что каждый из нас беспокоится за родных и близких. Я Вам должен сказать, что волнения Ваши напрасны. С Володей все в порядке, он жив и здоров, чувствует себя хорошо, ни разу не болел и не был ранен, Володя не настолько глуп, чтобы подставлять себя каждой дурной пule, да притом немецкой.

Воюет Ваш муж и отец Вашего сына хорошо, даже больше того, образцово. За успехи в борьбе с немцами Володя награжден правительством орденом Красной Звезды, сам он об этом знает, видимо, и Вы тоже знаете.

О Володе Вы не беспокойтесь. Наоборот, Володя все беспокоится о Вас и сынишке, он Вас часто вспоминает.

Прибыв сюда, я узнал, что Вам направили большую продуктовую посылку на адрес личного отделения НКВД в Свердловске. Но оттуда сообщили, что вы ее не получаете. Вы зайдите и получите, а результат напишите мне или тов. Антонову, которого Вы, видимо, знаете по письмам. Напишите, получаете ли Вы деньги? Я, что могу, посодействую Вам. Обязательно напишите мне.

Возможно, Володя скоро будет здесь, но это не точно.

Но все равно скоро, освобождается Наша Белоруссия, и скоро будет дома. Пока, Мария Михайловна. Пишите мне, буду рад ответить.

Привет сынишку.

Жму Вашу руку, Николай.

[Надпись на левом поле:] Одновременно пересылаю Вам письмо Володи в отдельном конверте.

Вайна – эта не только змаганне на палях бітваў, але і глыбокае чалавече выпрабаванне, якое закранула лёсы мільёнаў людзей. Яна прыносіла з сабой страты, расстанні і вялікія цяжкасці для сем'яў у тыле. Жонкі, маці і дзецы чакалі навін ад блізкіх, мужчын, якія змагаліся за Радзіму. Лісты былі адзінай надзеяй і падтрымкай.

У фондах Дзяржаўнага музея гісторыі беларускай літаратуры знаходзіцца адзін з такіх лістоў, напісаны таварышам пісьменніка Уладзіміра Барысавіча Карпава – Мікалаем Фёдаравічам Мельнікам. Гэты ліст атрымала Марыя Міхайлаўна Карпава – жонка У. Карпава. У 1943 г. яна знаходзілася ў Свярдлоўскай вобласці, працавала выкладчыцай мовы і літаратуры ў Ніжне-Іргінскай школе. Разам з ёю там быў і пяцігадовы сын Валодзя.

Уладзімір Карпав быў удзельнікам партызанскага руху на тэрыторыі Беларусі, выконваў

спецзаданні. Па магчымасці пісаў Марыі Міхайлаўне лісты, але было і так, што звесткі пра яго дасылалі з партызанскага штаба. Таварышы паведамлялі навіны: жывы, здаровы, быў паранены, атрымаў узнагароду...

Мікалай Фёдаравіч адчувае неабходнасць па-чалавечы падтрымкай незнаёмую жанчыну ў складаныя часы. Такія адносіны адлюстроўваюць салідарнасць і спачуванне падчас вайны. Закранаеца тэма матэрыяльнай падтрымкі, якая сведчыць пра цяжкасці жыцця ў тыле.

Словы, што хутка краіна будзе вольнай, ствараюць адчуванне блізкай Перамогі і вяртання да нармальнага жыцця. Надзея на хуткае вызваленне ад ворага становілася крыніцай сілы, якая падтрымлівала людзей у часы выпрабавання.

Падрыхтавала Ульяна МІХОВІЧ,
малодшы навуковы супрацоўнік навукова-асветніцкага
аддзела Дзяржаўнага музея гісторыі беларускай літаратуры.